

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

GARANTIES PER A LA COHESIÓ SOCIAL A CATALUNYA

Josep-Lluís Carod-Rovira

President d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)
www.carod.cat@rec

EN SÍNTESI

Mestres i alumnes

Les raons d'una entesa

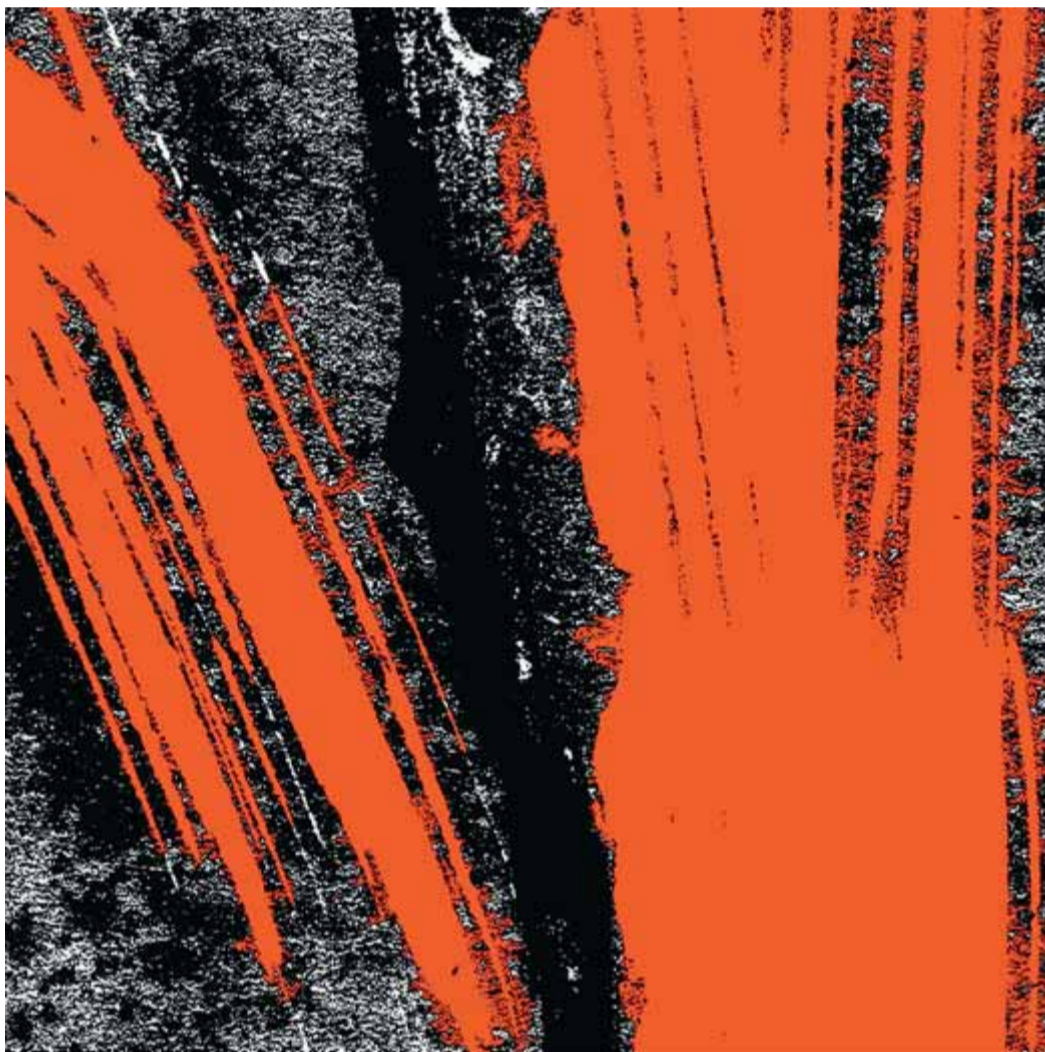
Les eleccions permetien diverses majories parlamentàries. Amb els resultats, els principals grups implicats vam establir contactes i contrastar criteris. Finalment, hem fet un acord entre el PSC, ERC i ICV per formar un govern d'entesa nacional pel progrés. Cada grup té els seus arguments i raons per explicar la seva posició. Però hi ha coincidència en dos elements generals: bona part de les polítiques de la legislatura anterior han estat més transcendents i més positives del que s'ha pogut percebre, sabent que errors n'hi ha en tot govern, sense una visió apocalíptica i interessadament deformada de l'acció desplegada; l'avaluació de la societat catalana feta fa tres anys i les conclusions que havien portat a la decisió de constituir el govern de coalició del 2003 continuen tenint validesa i són substancialment les mateixes.

LA DECISIÓ PARTICULAR D'ESQUERRA A FAVOR d'aquesta opció respon, però, a banda d'aquestes apuntades, a un conjunt de valoracions que sintetitzaré al voltant de les més determinants. Aprovat l'Estatut que volien CiU, PSC i IC, Catalunya ha de posar l'accent en l'aprofundiment i l'ampliació de les polítiques socials. No som partidaris de l'intervencionisme públic injustificat en aquells àmbits en els quals el mercat resol amb eficàcia la provisió de béns i serveis. Però tampoc no volem l'afebliment de l'Estat de benestar. Tot al contrari, volem refermar-lo i fer-lo arribar a tothom. Les polítiques socials han de ser la prioritat del nou govern. Unes polítiques socials que permetin als sectors menys afavorits de referse d'una situació crònica de precarietat pressupostària i d'una qualitat dels serveis insatisfactòria. Unes polítiques socials que permetin millorar la qualitat de vida del conjunt de la població, però molt especialment la dels qui estan en pitjors condicions, siguin d'on siguin, es diguin com es diguin, parlin el que parlin. Aquestes polítiques socials són el principal instrument que tenim a l'abast per tal d'aconseguir la imprescindible cohesió social.

COM I AMB QUI PODEM DESPLEGAR aquestes polítiques de cohesió social millor? Quina coalició permet abordar amb més garanties el repte de la cohesió social en la Catalunya extraordinàriament complexa i diversa d'avui? Les solucions que combinen forces declaradament nacionalistes catalanes, amb d'altres que no ho són, milloren les possibilitats d'interlocució amb la societat que tindria, per exemple, una coalició de front, composta només per partits que es declaren nacionalistes.

LA COHESIÓ SOCIAL ÉS PER A Esquerra Republicana una prioritat irrenunciable per ella mateixa i perquè la cohesió social és l'única base damunt la qual és imaginable la cohesió nacional. En el nostre projecte de Catalunya, cohesió social i cohesió nacional són el mateix. La cohesió social i la qualitat de vida, el benestar, la igualtat d'oportunitats, han de ser trets característics, identificadors, de la nova catalanitat que volem compartida, al costat de la llengua i la cultura nacionals.

NI PSC, NI CIU, TAL COM HEM POGUT observar durant el debat estatutari i en els seus programes, tenen cap voluntat d'anar més enllà del que fixa l'Estatut vigent. Procurarem contribuir al seu desplegament màxim. Però sabem que ni els uns ni els altres han volgut ni volen la plena sobirania. Montilla no és ni

CARME PERIS

“La cohesió social és per a Esquerra Republicana una prioritat irrenunciable per ella mateixa i perquè la cohesió social és l'única base damunt la qual és imaginable la cohesió nacional”

ha estat mai independentista. Mas tampoc... En aquestes condicions de bloqueig de l'horitzó nacional, marcat pel sostre estatutari, la tria entre les dues opcions només podia basar-se, programàticament, en les qüestions socials. I Esquerra, no se'n diu per casualitat.

ESTEM, PERÒ, CONVENÇUTS DE LA NECESSITAT de reformular, des de l'esquerra i des del patrimoni actualitzat de valors del republicanisme i la democràcia avançada, els discursos i les polítiques del catalanisme. Estem decidits a renovar-lo i actualitzar-lo, perquè sabem que, amb les seves actuals formulacions, no té garantida la viabilitat en el nou entorn marcat per la globalització, el pluralisme i la diversitat.

Volem desplaçar el centre de gravetat del catalanisme, des del passat advers cap als objectius col·lectius de futur, més enllà de l'enyorança d'episodis mítics i el plany per derrotes reals. El futur el podem més fàcilment compartir i construir en comú, entre tots. Depèn només de nosaltres i de la lliure voluntat de cadascú.

VOLEM DESPLAÇAR EL CENTRE DE GRAVETAT del catalanisme també des del mer afany conservador cap a la vocació innovadora. Des del reflex defensiu i resistencial que encara mostra, sovint ben justificadament, cap a unes actituds més desacomplexades i cap a l'afirmació, la construcció i la imaginació creadora. Al capdavall, cap tradició no pot perdurar si no és transformant-se en successives modernitats. La tradició que no ho fa corre el risc de fossilitzar-se i afeblir-se. Volem, doncs, un catalanisme renovat en els seus discursos i en les seves polítiques. Més obert, més inclusiu, més engrescador per a aquells que encara no en formen part. Més adequat al nou context mundial i als procediments imperants quant a reproducció cultural i provisió de senyals d'identitat. Un projecte ambiciós per Catalunya no proporciona reptes senzills, ni sortides polítiques còmodes. Ni permet instal·lar-se en el tacticisme, ni en la recerca de l'aplaudiment fàcil. Vol mirada llarga. Exigeix l'assumpció de compromisos i de riscos. Però servir la política esbossada aquí és la nostra manera, avui, a començaments del segle XXI, d'estimar Catalunya. Hi tenim dret.

Marçal Sintès

Els mestres s'han manifestat aquesta setmana a la plaça de Sant Jaume de Barcelona contra la violència a les aules.

S'ha produït recentment algun cas d'agressió per part de pares d'alumnes, cosa que ha actuat com l'espoleta de la indignació. És cert que les famílies tenen bona part de la culpa de la mala educació dels nanos. Que hi hagi pares que no respecten els professors, que els intimiden i amenacen i, fins i tot, que els peguen, dóna una idea del que pot arribar a ser el comportament dels fills. Ara, els mestres farien santament si fossin capaços de fer també una certa autocrítica. Vull dir: que no tota la responsabilitat és de les famílies, de l'entorn socioeconòmic dels estudiants o dels mitjans de comunicació i dels valors que puguin difondre. Ni de la gestió de l'administració o de la falta de recursos. També existeix una responsabilitat dels docents. En contraposició a l'escola franquista, es va produir des de l'esquerra un important corrent pedagògic que va qüestionar el sistema d'aleshores. Però el que era un necessari moviment de correcció va acabar promovent, per excés, l'aprimament de l'autoritat dels docents, la idea que aprendre havia de ser forçosament divertit, el no reconeixement de l'excel·lència, el *col·leguisme* entre estudiants i professor, l'espontaneïsm, etcètera. D'això, encara que no només d'això, en són conseqüència la indisciplina i la baixa qualitat de l'ensenyament a Catalunya i al conjunt de l'Estat espanyol. Esperem que la imprescindible rectificació arribi al més aviat possible, pel bé de mestres i alumnes, i del futur de la nostra societat.

m.sintes@hotmail.com